

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: A A A A U T O a . s .**, IČO: 26699648, se sídlem Husovo nám. 14, 253 01 Hostivice, zastoupeného Mgr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Na Veselí 938/17, 140 00 Praha 4, proti **žalované: České obchodní inspekci, Ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.8.2013, č.j. ČOI 89141/13/O100/2400/13/HI/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.8.2013, č.j. ČOI 89141/13/O100/2400/13/HI/Št, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25.6.2013, č.j. ČOI 74046/13/2400/R0343/2013/Vr/Št, tak, že slova „IČ 2669948“ se nahrazují slovy „IČ 26699648“, slova „autobazar AAA v Teplicích, Novosedlická 1858“ se nahrazují slovy „autobazar AAA v Teplicích, Novosedlická 1828“ a slova „pokutu ve výši 10.000,- Kč (slovy: deset tisíc korun českých)“ se nahrazují slovy „pokutu ve výši 100.000,- Kč (slovy: jedno sto tisíc korun českých)“, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za

porušení ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) a s tím spojeného naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měl dopustit tím, že užil nepravdivé údaje o vlastnostech vozidla NISSAN Quashqai, 0,2dCi [pozn. soudu – správné označení zní 2.0 dCi], VIN: „X“, při jeho prvním prodeji, konkrétně údaj „Stav tachometru 86.289 km“ ve spojení s informací „Skutečný počet ujetých kilometrů souhlasí se stavem tachometru“, užitého na Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla panu Z. S., kdy dne 22.3.2011 byl prokazatelně stav tachometru tohoto vozidla 173.393 km, a dále údaje užitého při druhé nabídce tohoto vozu inzerované na internetových stránkách žalobce „Počet km: 92 tisíc km“, který byl ve spojení s informací: „*V AAA AUTO si můžete být jisti, že stav tachometru odpovídá reálně najetým kilometrům*“, nepravdivý, neboť prodávající již v té době o skutečném kilometrovém nájezdu vozu 173.393 km ke dni 22.3.2011 věděl, jak bylo prokázáno při kontrole provedené na podnět spotřebitele dne 12.12.2012 v provozovně žalobce – autobazar AAA AUTO, Novosedlická 1828, 415 05 Teplice.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím i rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl porušen zákon, resp. došlo k zásahu do jeho práv, a to zejména tím, že správní orgány došly k nesprávným skutkovým závěrům, jež byly v rozporu s provedeným dokazováním, a dále k nesprávné aplikaci právních předpisů.

Žalovaná i prvoinstanční orgán vycházely ve svých rozhodnutích ze skutečnosti, že informace o počtu ujetých kilometrů měl mít žalobce ověřené. Pokud tak nečinil, nemůže uvádět, že stav tachometru souhlasí se skutečností. Uvedená skutečnost se však nezakládá na pravdě, neboť žalobce u uvedeného vozidla shodu stavu skutečně najetých kilometrů se stavem uvedeným na tachometru vozidla prověřoval prostřednictvím databáze spol. Cebia, spol. s r.o., IČO: 18628443, se sídlem Türkova 1001, 140 00 Praha 4. Protože prodává cca. 3.000 vozidel měsíčně, nemůže shodu najetých kilometrů prověřovat dotazem na výrobce, importéra či autorizovaný servis příslušné značky vozidla, když nadto tuto službu ani žádný z uvedených subjektů třetím osobám neposkytuje. Z databáze společnosti Cebia spol. s r.o. nebyl u předmětného vozidla žádný nesoulad skutečného stavu s údajem na tachometru zřejmý, proto shora uvedenou informaci o počtu kilometrů žalobce uvedl i v předávacím protokolu u prvního kupujícího. Jakmile však byl žalobce kupujícím v rámci reklamace na tuto vadu upozorněn, bez dalšího neprodleně přistoupil ke zrušení kupní smlouvy a vrácení ceny proti vydání vozidla.

Co se týče druhého prodeje, dovodily správní orgány, že žalobce sice věděl o existenci nesouladu skutečného počtu kilometrů, přesto však druhého kupujícího upozornil toliko na možnost tohoto nesouladu. Žalobce přitom měl se stavem tachometru spotřebitele seznámit. Pokud by se spotřebitel na uváděné informace, zvláště od renomované společnosti, jakou je žalobce, nemohl spolehnout, svědčí to o nekorektním jednání a absenci odborné péče. K tomuto tvrzení žalobce uvedl, že daná interpretace je nesprávná a zavádějící. Jak již bylo uvedeno, žalobce vždy provádí prověřování skutečně najetých kilometrů se stavem uvedeným na tachometru vozidla. Pokud však z jakýchkoliv zdrojů zjistí nesoulad, nelze objektivně zjistit skutečný stav ujetých kilometrů, neboť není zřejmé, kolikrát došlo k manipulaci s tachometrem. Žalobce tedy může spotřebiteli toliko uvést to, že existují určité indicie o této manipulaci, nic konkrétního však nemůže ani tvrdit, ani prokázat. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z garancí a záruk poskytovaných společností Cebia, spol. s r.o. ohledně dat

uváděných v databázi, jež se mohou v průběhu času měnit a doplňovat. Žalobce tedy nepochybil, pokud nemohl spotřebiteli garantovat, že se stav skutečně najetých 173.393 km shoduje se stavem uvedeným na tachometru vozidla.

Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že uložená správní sankce je zjevně nepřiměřená okolnostem skutku, v němž je spatřován správní delikt žalobce. Uvedeným skutkem nebyla a ani nemohla být způsobena jakákoliv škoda spotřebitelům. Nadto i přes informování druhého kupujícího o nesouladu stavu tachometru se stavem skutečným žalobce poskytl kupujícímu v rámci reklamace dodatečnou slevu ve výši 30.000,- Kč – uložená sankce 100.000,- Kč je tak zjevně nepřiměřená.

S ohledem na shora uvedené proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Uvedla, že žalobce nedostatečným způsobem ověřoval stav tachometru se stavem skutečně najetých kilometrů, přesto však v Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla konstatoval, že tyto stavy souhlasí. Přitom skutečnost, že tomu tak v daném případě není, byla zjištěna jak diagnostikou řídicí jednotky motoru vozidla, tak dotazem na výrobce vozidla. Lze nepochybně spravedlivě po žalobci požadovat, aby ověřování prováděl i jinými způsoby, než přes databázi společnosti Cebia. To však žalobce neučinil. Žalobce navíc v předávacím protokolu neuvádí, jakými způsoby informaci o stavu kilometrů získal, spotřebitel se tedy může domnívat, že žalobce využil veškerých dostupných možností.

Žalovaná dále konstatovala, že dle jejího názoru si žalobce ve svém vyjádření k žalobě protirečí. Na jedné straně uvádí, že pro ověření stavu najetých kilometrů postačuje prověření přes databázi společnosti Cebia, spol. s r.o., na straně druhé pak tvrdí, že nesoulad nelze označit za zjištěný, ale pouze za možný, když není možné zjistit, zda bylo s počítadlem kilometrů manipulováno. Přitom i ze servisní historie předložené správnímu orgánu prostřednictvím právního zástupce spol. Nissan Sales CEE Kft. – organizační složkou, bylo zjištěno, že stav najetých kilometrů po poslední zaznamenané opravě vozu dne 22.3.2011 činil 173.393 km. Žalobce však při druhé nabídce vozu na svých internetových stránkách uváděl údaj 92 tis. km, přestože věděl, že se tento údaj neshoduje s údaji zjištěnými diagnostikou a servisní historií vozu. Toto tvrzení ve spojení s informací: „*V AAA AUTO si můžete být jisti, že stav tachometru odpovídá reálně najetým kilometrům*“ působí nepravdivost jím uváděných údajů.

Co se týče námitky nepřiměřenosti výše pokuty, dle názoru žalované byla uložena ve výši odpovídající okolnostem případu a rovněž s ohledem na represivní a preventivní účinky sankcí. Žalovaná se při stanovení výše zabývala zejména způsobem spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnostmi, za nichž k jeho spáchání došlo, stejně tak důvody zvýšení pokuty vzhledem k veřejnému zájmu a majetkové situaci žalobce. Ve prospěch žalobce pak zohlednila i způsob vyřízení reklamace prvního spotřebitele. S tvrzením, že spotřebitelům nebyla způsobena žádná škoda, však žalovaná nesouhlasila, neboť Tito byli nuceni vozidlo reklamovat v důsledku neodpovídajícího stavu najetých kilometrů.

Při jednání soudu žalobce setrval na podané žalobě. Zdůraznil, že se v rámci své činnosti snaží prověřovat stav kilometrů na tachometrech prodávaných vozů, v dané době však existoval toliko jediný relevantní zdroj informací, a to od společnosti Cebia. Ani ten však

nebylo možné považovat za zcela bezchybný. U uvedeného vozu přitom neměl, především s ohledem na jeho nízké stáří, žádné indicie domnívat se, že by počet kilometrů nesouhlasil. Po zjištění nesouladu po prvním prodeji bezodkladně vztah s prvním kupujícím narovnal, v rámci opakovaného prodeje pak druhého kupujícího řádně o nesouladu najetých kilometrů informoval. Jelikož však přesně nevěděl, o jak rozsáhlou manipulaci s tachometrem se jednalo, nemohl kupujícího v tomto směru přesně informovat.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na své písemné vyjádření a v souladu s ním navrhla žalobu zamítnout. Žalobce podle ní při prodeji nejednal s odbornou péčí a jeho jednání tak představuje nekalou obchodní praktiku. Již v rámci prvního prodeje dostatečně nezjistil stav najetých kilometrů, zejména pomocí servisní historie či diagnostiky, při druhém prodeji navíc vozidlo nabízel s udávaným počtem kilometrů ve výši 92.000, přestože věděl, že již v roce 2011 mělo nájezd 173.000 km. Tuto skutečnost však druhému kupujícímu nesdělil, resp. jej informoval toliko úplně.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Z protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne 25.5.2012 sepsaného s prvním kupujícím, panem Z. S., soud zjistil, že kupující byl prohlášením žalobce ujištěn o souhlasném stavu tachometru 86.289 km se stavem skutečným. Na základě prvního kupujícího vyžádaného výpisu diagnostiky řídicí jednotky motoru předmětného vozidla ze dne 4.9.2012 však bylo prokázáno, že udávaný skutečný počet najetých kilometrů k uvedenému dni činil 187.996 km. V důsledku nesouladu stavu tachometru se skutečným stavem najetých kilometrů byly proto v protokolu o reklamaci ze dne 7.9.2012 ze strany prvního kupujícího uplatněny vady vozu a požadována jeho výměna nebo vrácení peněz.

Z tištěné podoby inzerátu ze dne 22.10.2012 uveřejněného na webových stránkách žalobce vyplynulo, že předmětné vozidlo bylo k prodeji nabízeno podruhé, kdy žalobce udal jako počet najetých kilometrů hodnotu 92 tis. Inzerát rovněž obsahoval doložku, že žalobce neodpovídá za správnost, úplnost či aktuálnost obsahu těchto stránek, aktualizace databáze vozidel je totiž prováděna minimálně jednou týdně. Dle protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne 20.11.2012 sepsaného s druhým kupujícím, panem F. V., byl kupující upozorněn na možný nesoulad počtu najetých kilometrů, jež měl činit 92.158 km, nicméně bez dalších doplňujících informací o této skutečnosti. Zároveň také bylo vozidlo zařazeno do interní „Skupiny B“ žalobce, jež dle jím popsané definice zahrnuje mimo jiné automobily, jež

mají najeto více než 40.000 km. Dle přehledu jednotlivých skupin je pak zřejmé, že automobil s najetými více než 100.000 km by měl být zařazen do „Skupiny C“. Podle tištěné podoby části stránek žalobce ke dni 8.1.2013 u jím nabízených vozů garantoval soulad stavu tachometru reálně najetým kilometrům.

Druhý kupující, F. V., si následně nechal na své náklady vypracovat servisní historii vozu, na základě které zjistil, že poslední zaznamenaná hodnota najetých kilometrů evidovaná výrobcem automobilu činila ke dni 22.3.2011 celkem 173.393 km. V důsledku této skutečnosti učinil u žalobce reklamaci a požadoval vrácení peněz, což však žalobce odmítl.

Podle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitelů se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Dle odstavce 1 citovaného ustanovení je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitelů je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitelů se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Dle odst. 9 citovaného usnesení se za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) uloží pokuta do 5.000.000,- Kč.

Podle ust. § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Správní delikty podle zákona o ochraně spotřebitelů jsou koncipovány jako objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. To ostatně nepřímě vyplývá i z ust. § 24b zákona, jež upravuje možnost tzv. liberace, tj. způsob vyvinění se právnické osoby z obecně platné objektivní odpovědnosti, pokud prokáže, že přes veškeré jí vynaložené úsilí nebylo možné porušení právní povinnosti zabránit.

Správní soudy se ve svých rozhodnutích opakovaně vyjadřovaly k problematice tzv. objektivní odpovědnosti právnických osob za jimi spáchané správní delikty. Tak je tomu i např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2011, sp.zn. 1 As 112/2010, (dostupného též na www.nssoud.cz), jenž se sice zabýval objektivní odpovědností dle zákona o pohonných hmotách, jeho závěry však platí obecně: „*Platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Rozumí se jím protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti (odpovědná osoba) je právnická osoba jako celek. Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků) [...], jedná se o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Je tomu tak z praktických důvodů. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i sama stěžovatelka, by totiž bylo velmi obtížné a zdoluhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních*

deliktů [...] založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. K objektivní odpovědnosti právnických osob srov. také rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 3 As 3/2003 – 38 (publikováno pod č. 389/2004 Sb. NSS) v souvislosti s celními delikty. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě).“

V posuzovaném případě dojde k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle citovaného ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů tehdy, pokud prodávající poruší zákaz užívání nekalých obchodních praktik tím, že při prodeji zboží uvede nepravdivý údaj. Uvedeného jednání se žalobce dle závěrů učiněných soudem dopustil ve dvou případech.

Žalobce nejprve při prvním prodeji automobilu kupujícímu Z. S. uvedl v kupní smlouvě nepravdivý údaj o počtu najetých kilometrů vozu ve výši 86.289 km, a zároveň výslovně prohlásil, že tento stav odpovídá skutečnému počtu kilometrů. Tím se dopustil jednání, v němž je možné spatřovat klamavé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitelů, neboť jak bylo následně zjištěno mimo jiné z diagnostiky řídicí jednotky motoru, tento údaj neodpovídal skutečnosti. Protože odpovědnost za správní delikt dle zákona o ochraně spotřebitelů je, jak již bylo dovozeno, založena na objektivním základu, je bez ohledu na zavinění zcela nerozhodné, zda o této skutečnosti žalobce věděl či vědět měl a mohl.

Následně poté žalobce nabízel jmenovaný vůz v inzerci s udávaným počtem kilometrů 92 tis. km. Při samotném prodeji druhému kupujícímu F. V. sice druhého kupujícího písemně upozornil na „možný nesoulad“ se stavem vykazovaným dle tachometru (92.158 km), i přes toto upozornění se však opětovně dopustil správního deliktu. Vůz byl totiž již na webových stránkách žalobce inzerován s nepravdivou informací o počtu najetých kilometrů bez upozornění na nesprávnost tohoto údaje, a to přesto, že si byl žalobce na základě reklamace prvního kupujícího spojené s jeho odstoupením od smlouvy nesouladu skutečného stavu se stavem tachometru vědom. Odpovědnosti za pravdivost údajů se pak nemohl zbavit ani jednostranným prohlášením, že za správnost, úplnost či aktuálnost obsahu těchto stránek neodpovídá. V rámci prodeje sice žalobce druhého kupujícího v kupní smlouvě na tento rozpor upozornil, přesto však uvedl, že se jedná toliko o možnost, nikoliv nepochybnou jistotu nesouladu, přestože mu tato skutečnost musela byla zřejmá. Tímto nekalým jednáním však mohl podstatně ovlivnit rozhodování druhého kupujícího tak, že učinil obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, čímž se dopustil nekalé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů. O tom ostatně rovněž svědčí i fakt, že dotýčný automobil byl v kupní smlouvě zařazen do interní „Skupiny B“ stanovené žalobcem, kterou dle jím určených podmínek splňují ta vozidla, jež mají najeto více než 40.000 km, ale méně než 100.000 km – v opačném případě by šlo již o „Skupinu C“. Ačkoliv tedy žalobce prokazatelně věděl, že předmětný vůz má najeto více než 100.000 km, za účelem výhodnějšího prodeje jej zařadil do „lepší“ skupiny, čímž se opět dopustil nekalosoutěžního jednání. Námitku žalobce, že o manipulaci s tachometrem měl pouze „určité indicie“, je tak třeba vyhodnotit jako účelovou a zjevně nepravdivou.

V daném případě je podstatné, že žalobce výslovně nepopřel, že z jeho strany došlo k porušení zákona o ochraně spotřebitelů. Zároveň však, ačkoliv to výslovně v žalobě

neuvedl, nepřímou dovozovou uplatnění liberačních důvodů ze své objektivní odpovědnosti ve smyslu ust. § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů, neboť vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Tyto důvody žalobce spatřoval zejména v tom, že dostatečným způsobem, a to kontrolou v databázi společnosti Cebia, spol. s r.o., prověřoval shodu skutečně najetých kilometrů se stavem uvedeným na tachometru vozidla, přičemž tvrdil, že není v jeho možnostech, zejména s ohledem na počet měsíčně prodaných kusů automobilů, za tímto účelem kontaktovat přímo výrobce, importéry či autorizované servisy vozidel. Uvedené tvrzení však žalobce nikterak neprokázal.

Prodej automobilů v takto významném objemu je sice nepochybně záležitostí administrativně i technicky náročnou, avšak ani to nezabavuje prodejce odpovědnosti za správnost jím uváděných údajů o stáří, původu, vadách a v neposlední řadě i počtu ujetých kilometrů. Zvláště pokud se jedná, jako v případě žalobce, o prodejce celorepublikové působnosti a významu, je nutné, aby uváděné údaje prověřoval s odbornou pečlivostí, neboť spotřebitel nemá důvod o pravdivosti jím uváděných skutečností pochybovat. K inzerovanému prohlášení žalobce o tom, že „*V AAA AUTO si můžete být jisti, že stav tachometru odpovídá reálně najetým kilometrům*“, soud uvádí, že v rámci reklamních sdělení je přípustná určitá míra nadsázky či zveličování vlastností prodejce, nicméně tato nadsázka musí být průměrnému spotřebiteli zřejmá. Je nutné zdůraznit, že spotřebitel nemá prakticky žádnou možnost si tvrzení prodejce o vozidlech ověřit. Musí se proto spolehnout na jeho dobrou pověst spojenou s legitimním očekáváním, že prodejce učinil vše, co v daném případě pro prověření vozidel mohl. Takto však žalobce nepostupoval, když se spolehl toliko na údaje z databáze společnosti Cebia spol. s r.o., aniž by prováděl další šetření. V důsledku toho pak nevynaložil veškeré potřebné úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. To zvláště za situace, kdy si sám byl vědom omezení garance jmenované společností o aktuálnosti a pravdivosti jí uváděných údajů. Soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 70/2015-56, který dospěl k závěru, že objektivní odpovědnost v tomto případě není dána, avšak soud má za to, že se jedná o skutkově i právně odlišný případ, neboť v tomto případě šlo o delikt, který měl ve své podstatě spočívat v nenalezení servisní knížky prodejcem a neinformování spotřebitele o stavu najetých kilometrů tam uvedených.

Z provedeného dokazování tak vyplývá, že se žalobce dopustil uvedených správních deliktů, za které objektivně odpovídá, přičemž se mu nepodařilo prokázat splnění podmínek liberace z jeho odpovědnosti podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů.

Žalobce dále v žalobě namítnul, že shledává výši uložené pokuty ze strany žalované v částce 100.000,- Kč zjevně nepřiměřenou.

Podle § 78 odst. 2 s.r.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, 1 Afs 1/2012, (dostupné též na www.nssoud.cz) je uvedeno, že „*soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit*

hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s.ř.s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, 7 As 22/2012, www.nssoud.cz, Sb. NSS č. 2672/2012, „*smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.*“

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, 4 Ads 113/2007, www.nssoud.cz, vyplývá, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Správní orgán je tak povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Správní orgán I. stupně odůvodnil výši pokuty tak, že závažnost správního deliktu je vyšší, neboť způsob spáchání spočíval v klamání spotřebitele o skutečných vlastnostech prodávaného vozidla, a to jak při prvním prodeji, tak při druhé nabídce. V prvním případě žalobce pravdivý údaj o počtu najetých kilometrů neznal, přesto však prohlásil, že odpovídá skutečnému stavu, v druhém případě, ačkoliv již o tom, že tento údaj pravdivý není, užil informace z tachometru v rámci inzerce. Následkem tohoto jednání učinili dva spotřebitelé nákup vozidla v dobré víře, že deklarované informace jsou pravdivé. Za přitěžující okolnost správní orgán I. stupně považoval uvedení reklamního sdělení žalobce na jeho stránkách, že: „*V AAA AUTO si můžete být jisti, že stav tachometru odpovídá reálně najetým kilometrům*“, když spotřebitel nemůže mít sebemenší podezření, že by toto prohlášení nebylo pravdivé. Za polehčující okolnost správní orgán I. stupně shledal skutečnost, že žalobce vyřešil reklamace obou kupujících k jejich spokojenosti. Ani tím se však nezprostil odpovědnosti za podání nepravdivých informací, a proto mu uložil pokutu při samé dolní hranici zákonné

sazby v částce 10.000,- Kč (pozn. horní hranice daného správního deliktu je stanovena na částku 5.000.000,- Kč).

Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí shledala důvody pro zvýšení stanovené pokuty dle ust. § 90 odst. 3 správního řádu. Tyto důvody dle ní spočívaly v rozporu uložené sankce s veřejným zájmem, za nějž je zejména třeba považovat ochranu spotřebitele před klamavými obchodními praktikami a dále nutnost vyvození odpovídajících důsledků pro pachatele správního deliktu, jež by naplňovaly účel nejen individuální, ale také účel generální prevence. Uloženou pokutu v částce 10.000,- Kč tak žalovaná vyhodnotila jako v rozporu s těmito zájmy, a i s přihlédnutím k tomu, o jaký podnikatelský subjekt se v případě žalobce jedná, zvýšil pokutu na 100.000,- Kč, když původní trest by byl zanedbatelným zásahem do jeho majetkové sféry, kterou zjistila z obchodního rejstříku. Závažnost protiprávního jednání shledala žalovaná jako vysokou a na rozdíl od prvostupňového orgánu dovodila shora uvedenou polehčující okolnost jen u prvního kupujícího, neboť v případě druhého již byl postup žalobce ovlivněn vědomím o nesouladu počtu najetých kilometrů. V ostatním se dospěla ke shodě s argumenty uváděnými správním orgánem I. stupně.

Pro žalobu podle § 65 odst. 3 s.ř.s. domáhající se upuštění nebo snížení uloženého trestu z hlediska obsahového vymezení žalobního bodu platí, že vedle tvrzení, že trest za správní delikt byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, musí žalobní bod obsahovat i konkrétní skutková tvrzení, z nichž žalobce tento závěr dovozuje (tj. předestření skutečností, jež správní orgán náležitě nezohlednil). Soud nesmí nahrazovat žalobcův projev vůle a vyhledávat namísto něj skutečnosti, které správní orgán při stanovení výše trestu nevzal v potaz a které mohly výši trestu zásadním způsobem příznivě ovlivnit. Takový postup by odporoval základní koncepci přezkumu ve správním soudnictví, popíral by dispoziční zásadu a zásadu rovnosti účastníků řízení. Vymezenými žalobními body je soud vázán a v jejich mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí správního orgánu o uloženém trestu. Pouze shledá-li soud důvody, ze kterých má žalobce za to, že uložený trest je nepřiměřeně vysoký, jako opodstatněné, je oprávněn trest snížit či od něj upustit (srov. rozsudek KS v Plzni ze dne 29.9.2011, 17 A 22/2011, dostupné též na www.nssoud.cz). Žádná konkrétní skutková tvrzení však žalobce neuvedl, když toliko odkázal na nepřiměřenost okolností skutku, v němž je spatřován správní delikt ve smyslu ust. § 8a odst. 2 písm. d) zák. č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy.

Na základě shora uvedeného odůvodnění rozhodnutí žalované, soud dospěl k závěru, že veškeré aspekty rozhodné pro udělení pokuty zhodnotily správní orgány při stanovení výše uložené pokuty zcela správným a zákonným způsobem. Ačkoliv v případě prvního prodejce je skutečně možné (byť s ohledem na objektivní odpovědnost to nelze považovat za omluvu), že žalobce nevěděl o nesouladu počtu uváděných kilometrů na tachometru, v případě druhém již o této skutečnosti vědomí měl. Bylo proto zcela nepřípustným takové jednání, při němž předmětný vůz inzeroval znovu, aniž by potenciální zákazníky na daný nesoulad upozornil. To následně neodčinil ani tehdy, když druhému kupujícímu při prodeji sdělil, že zde může existovat určitý rozpor, přestože si tímto rozporem byl jist. Právě takové chování považuje soud za přitěžující okolnost případu, neboť z něj vyplývá zcela jednoznačná snaha žalobce prodat již jednou reklamovaný a vrácený vůz, jehož vady se žalobce pokoušel skrýt za obratné a zdánlivé odpovědnosti jej zbavující formulace uvedené v kupní smlouvě. Soud proto veden shora uvedenými zásadami při přezkumu přiměřenosti uložené pokuty konstatuje, že neshledal nepřiměřenost žalovanou uložené pokuty, kdy tato pokuta byla uložena při samé

spodní hranici zákonné sazby a ve výši zcela odpovídající účelu správní sankce ve vztahu k ekonomickým poměrům žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová